

Arrest

nr. 212 290 van 13 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht op 8 mei 2017. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.,

voornaam: R.

geboortedatum: (...)1983
geboorteplaats: Oran
nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om her zich naar toe te begeven, uiterlijk op 07/06/2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn toekomstige echtgenote. Hij verklaart dat hij onder hetzelfde dak als zijn partner verblijft. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het bestaan van kinderen geboren op het grondgebied en schoolgaand in België, verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kan de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel. Tevens voert verzoeker machtsmisbruik aan.

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

"4.1. EERSTE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;

- SCHENDING VAN ARTIKEL 5 EN ARTIKEL 6 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 22 EN ARTIKEL 22BIS VAN DE GRONDWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9 I.V.R.K.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 I.V.R.K.;
- SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT;
- SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR;
- SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;
- MACHTSMISBRUIK.

4.1.1.

In datum van 8 mei 2017 (kennisgeving 8 mei 2017) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;*
- b) Het familie – en gezinsleven;*
- c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*

en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij de in staat stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel.

Dit is in casu zeker niet het geval. In de bestreden beslissing werd door de verwerende partij wel gemotiveerd, maar nergens blijkt wat de concrete impact zou zijn voor het gezinsleven van de verzoekende partij.

4.1.2.

Zoals reeds in de feitelijke gegevens aangehaald is de verzoekende partij gehuwd met mevrouw K. A. (stuk 4). Mevrouw K. A. heeft weliswaar de Algerijnse nationaliteit, doch beschikt over een tijdelijk, legaal, verblijfsrecht in België (stuk 3).

Bovendien heeft mevrouw K. A. een vaste tewerkstelling hier in België. Ze is tewerkgesteld bij de firma "Cleaning Professionals" (stuk 8).

Mevrouw K. A. heeft haar tijdelijke verblijfsvergunning verkregen op basis van het werk dat ze hier in België uitoefent. Voor haar is het bijgevolg onmogelijk België te verlaten daar dit tot gevolg zou hebben dat ze niet meer zou kunnen gaan werken, waardoor ze ook haar recht op verblijf zou verliezen.

Bovendien heeft de verzoekende partij samen met zijn echtgenote twee kinderen. A. B. werd op (...)2013 geboren te Roeselare (stuk 5). Op (...) 2015 werd het echtpaar voor een tweede maal ouders van S. H. B., eveneens geboren te Roeselare (stuk 6). Het gezin woont samen te 8800 Roeselare, (...).

Beide kinderen van de verzoekende partij zijn hier opgegroeid en volledig geïntegreerd. A. loopt reeds school in België en ook zijn zus S. staat aan de start van haar schoolcarrière (stuk 9 en stuk 10).

Het is dus duidelijk dat de verwerende partij voorbij gaat aan de feitelijke gezinssituatie van de verzoekende partij. Voor het gezin is het onmogelijk terug te keren naar Algerije. Wanneer de verzoekende partij alleen moet terugkeren zou dit impliceren dat de kinderen zonder vader moeten opgroeien. Wanneer de kinderen alsnog zouden meegaan met hun vader zou dit er voor zorgen dat ze voor geruime tijd gescheiden zouden moeten leven van hun moeder.

Wanneer de verzoekende partij naar zijn land van herkomst moet terugkeren maakt dit zonder twijfel een schending van artikel 8 EVRM uit.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert.

De verzoekende partij vormt een gezin met zijn echtgenote, mevrouw K. A. en hun kinderen. Verzoekende partij heeft dus wel degelijk heel nauwe banden met België, aangezien zijn gezin een tijdelijk verblijfsrecht heeft.

Daarnaast wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat er bij het afleveren van een

Bevel om het Grondgebied te verlaten er een zekere belangenafweging moet gemaakt worden. Dit werd bevestigd in de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Boultif en Ünner.

Er moet dan ook rekening gehouden worden met de jonge leeftijd van de kinderen, alsook met de sociale, culturele en familiale banden in België en de moeilijkheden die mijn cliënt zou kunnen hebben in Algerije.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Volledigheidshalve kan de verzoekende partij eveneens verwijzen naar het arrest Sen t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat men niet kan verwachten van personen met een geldig verblijf, die in Nederland hun leven hebben uitgebouwd, dat zij zich naar een derde land zouden moeten verplaatsen teneinde daar het effectief gezinsleven verder te kunnen zetten.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België, samen met zijn vrouw en kindje, zijn toekomst.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden. De bestreden beslissing is immers in strijd met de internationale verdragsbepalingen, waaronder artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar artikel 6 van de Terugkeerlijn 2008/115/EG:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De verwerende partij heeft hier in casu geen rekening mee gehouden.

Er wordt door de verwerende partij op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij. Elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissing.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

2.2 In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Bijkomend voert hij in dit middel de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.2. TWEEDE MIDDEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 22 EN ARTIKEL 22BIS VAN DE GRONDWET;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 9 I.V.R.K.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 I.V.R.K.;
- SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING;
- SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;
- SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;

de beoordeling van de proportionaliteitstoets van art. 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt.

De bestreden beslissing is manifest foutief daar waar zij oordeelde dat de schoolgaande kinderen niet in de beoordeling dienen te worden betrokken. Het is immers de gehele situatie, namelijk het systematisch en jarenlang weerhouden van een verblijfsvergunning aan een vreemdeling met een gezinscel op ons grondgebied die niet naar zijn thuisland terugkan omdat anders art. 3 EVRM zou worden geschonden, die bij de beoordeling van de proportionaliteit in rekening dient te worden gebracht.

Op dezelfde wijze dient bij de beoordeling van een beslissing van verwerende partij de impact ervan te worden nagegaan op de minderjarige kinderen die eveneens de boodschap krijgen dat hun vader hier “niet gewent” is.

Dat het belang van het kind doorslaggevend is werd bevestigd in een arrest van het Europees Hof (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014).

“En l'espèce, la question à examiner est plutôt celle de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités néerlandaises étaient tenues en vertu de l'article 8 d'octroyer un permis de séjour à la requérante afin de lui permettre de mener sa vie familiale sur leur territoire. La présente affaire concerne donc non seulement la vie familiale mais aussi l'immigration. Pour cette raison, elle doit être examinée sous l'angle d'un non-respect par l'État défendeur d'une obligation positive lui incombant en vertu de l'article 8 de la Convention (Ahmut c. Pays-Bas, 28 novembre 1996, § 63, Recueil des arrêts et décisions 1996-VI). Ce faisant, la Cour tiendra compte des principes ci-

dessous, rappelés en dernier lieu dans l'affaire Butt c. Norvège (no 47017/09, § 78, 4 décembre 2012, et autres références citées).

(...)Lorsque des enfants sont concernés, il faut prendre en compte leur intérêt supérieur (Tuquabo-Tekle et autres c. Pays-Bas, no 60665/00, § 44, 1er décembre 2005; mutatis mutandis, Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, §§ 139-140, 19 janvier 2012; Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). Sur ce point particulier, la Cour rappelle que l'idée selon laquelle l'intérêt supérieur des enfants doit primer dans toutes les décisions qui les concernent fait l'objet d'un large consensus, notamment en droit international (Neulinger et Shuruk, précité, § 135, et X c. Lettonie, précité, § 96). Cet intérêt n'est certes pas déterminant à lui seul, mais il faut assurément lui accorder un poids important. Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent en principe examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité (...)" (stuk 11, EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

In deze zaak stond niet langer de toets centraal of er "onoverkomelijke omstandigheden waren om het gezinsleven in het buitenland verder te zetten", noch werd overdreven zwaar getild aan het feit dat de vrouw op het ogenblik van het stichten van een familie op de hoogte was van haar precaire verblijfssituatie.

In het geval van Jeunesse tegen Nederland werd geoordeeld dat de beleidsoverwegingen de weigering onvoldoende rechtvaardigden. Doorslaggevend waren onder meer het feit dat de vrouw reeds geruime tijd in het gastland verbleef, zonder enig strafblad, te hebben opgebouwd, en haar belang bij de opvoeding van haar kinderen. Een terugkeer naar Suriname werd door het Hof niet onoverkomelijk geacht, maar de zware druk die dit op het verderzetten van het familieleven zou zetten dient wel in rekening te worden genomen.

"Thirdly, the Court accepts, given the common background of the applicant and her husband and the relatively young age of their children, that there would appear to be no insurmountable obstacles for them to settle in Suriname. However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family." (E.H.R.M., Jeunesse t. Nederland, no. 12738/10, 3 oktober 2014, §117)

Verwerende partij heeft echter geen oog voor het feit dat A. reeds in België naar school gaat en zijn zusje S. aan de start staat van haar schoolcarrière (stuk 9). Zij werd reeds ingeschreven voor het schooljaar 2017-2018 (stuk 10). Het gaat hier om een gelijkaardige situatie als die bij verzoekende partij.

Het Hof stelt dus samenvattend dat naast de persoonlijke factoren, zoals daar zijn de mate van de inmenging in het gezinsleven, de familiale banden, obstakels om in het land van herkomst te leven, en de belangen van de staat, namelijk de openbare orde, ook een prominente plaats toekomt voor het belang van minderjarige kinderen in het beoordelen van de proportionaliteit in het licht van art. 8 EVRM.

Dit is ook bij verzoekende partij het geval. Echter motiveert verwerende partij niet op dit vlak. Verwerende partij dient de impact van haar beslissing op de minderjarige kinderen in rekening te brengen bij haar proportionaliteitstoets.

Het EHRM oordeelde verder dat er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge (arrest RVV nr. 184 149 van 21 maart 2017 in de zaak RvV 198 818/ II).

Kortom, het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten

aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

Verder moet er ook rekening gehouden worden met andere bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag. Artikel 7 stelt dat het in het belang is van ieder kind is beide ouders te kennen. Ook artikel 9 van datzelfde verdrag stelt dat kinderen niet gescheiden mogen worden van hun ouders.

Door te opteren voor de meest ingrijpende maatregel in het leven van dit kind terwijl een minder ingrijpende optie openstaat maakt de verwerende partij wel degelijk een ongeoorloofde inmenging, minstens schendt haar beslissing het proportionaliteitsbeginsel. De plicht die de verwerende partij heeft blijkt eveneens uit artikel 22bis van de Grondwet:

“het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.”

Het kind is in volle ontwikkeling en leeft momenteel de belangrijkste jaren van zijn bestaan. Het behoeft bovendien geen betoog dat de jeugdijaren primordiaal zijn voor de ontwikkeling van een kind. Een stabiele situatie, waarbij de ouders in een stabiele leefwereld instaan voor de opvoeding van het kind, heeft zijn weerslag op de verdere evenwichtige ontplooiing van het kind. Het is voor de psychische stabiliteit van een kind van die leeftijd niet aangeraden om, nu hij een stabiele en veilige leefwereld heeft, zoals o.a. een thuis met bekommerde en zorgzame ouders. Het kind kan hierdoor tenminste een traumatische ervaring oplopen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de staten wel degelijk over een beoordelingsmarge beschikken, echter dient dit toegepast te worden in het licht van een redelijke afweging.

Verwerende partij slaagt er niet in een voldoende motivering te leveren over een mogelijke schending van art. 8 EVRM

Dit middel is gegrond.”

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt in de eerste plaats op dat waar verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een concreet beginsel. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en tevens verwijst naar de andere artikelen van dit verdrag, merkt de Raad op dat de artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Artikel 22bis van de Grondwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Uit de bewoordingen van deze grondwetsbepaling, en met name het vijfde lid “*de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind*”, blijkt dat geen directe werking aan

deze grondwetsbepaling kan worden verleend, dermate dat verzoeker er zich niet direct op kan beroepen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl.St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl.St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Verzoeker verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in ieder geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren, waarna hij eveneens verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Hij meent dat de motiveringsverplichting hem in staat moet stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. *In casu* zou dit niet het geval zijn, in de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris wel gemotiveerd maar nergens blijkt wat de concrete impact zou zijn voor zijn gezinsleven, aldus verzoeker.

Wat de concrete elementen betreft, verwijst verzoeker naar zijn huwelijk met mevrouw K. A., met Algerijnse nationaliteit en een tijdelijk, legale verblijfsmachtiging in België. Hij verwijst tevens naar haar vaste tewerkstelling bij C. P. op basis waarvan zij haar tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen. Verder verwijst verzoeker naar hun twee kinderen A. en S. die hier zijn opgegroeid, hun samenwonen en de integratie en het schoollopen van de kinderen. Naar de mening van verzoeker is het duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorbijgaat aan de feitelijke gezinssituatie. Voor het gezin is het onmogelijk om terug te keren naar Algerije. Wanneer verzoeker alleen zou moeten terugkeren zou dit impliceren dat de kinderen zonder vader moeten opgroeien en wanneer de kinderen alsnog zouden meegaan met hun vader zou dit ervoor zorgen dat ze voor geruime tijd gescheiden moeten leven van hun moeder, aldus verzoeker.

Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst hij naar het gezin dat hij vormt met zijn echtgenote en kinderen, en naar het tijdelijk verblijfsrecht, zodat hij wel degelijk nauwe banden meent te hebben met België.

De formele motiveringsplicht waarnaar verzoeker in de hoofding van de middelen verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker de schending aanvoert, niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de billijkheid en de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een “*geldig visum/verblijfstitel*” op het moment van zijn arrestatie. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoeker in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt hij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘*verbroken*’ beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij met verwijzing naar het arrest Jeunesse stelt dat het hoger belang van kinderen in rekening moet worden gebracht indien er kinderen betrokken zijn (zie ook EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo – Tekle and others v. Nederland; EHRM 19 januari 2012, nrs. 39472/07 en 39474/07, Popov v. Frankrijk, §§ 139-140; EHRM 2013, nr. 27853/09, X v Letland, § 96). Wat dit punt betreft, stelt het Hof dat er een brede consensus is, inbegrepen in

internationaal recht, dat in alle beslissingen die kinderen betreffen hun hoger belang zeer belangrijk is. Deze belangen zijn op zich niet beslissend, doch moeten voldoende gewicht krijgen. Bijgevolg moeten nationale overheden de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van elke verwijdering van een ouder-derdelander beoordelen teneinde een effectieve bescherming te geven en voldoende gewicht toe te kennen aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §§ 109 – 118).

Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 7 van het Handvest een motiveringsplicht in zich draagt, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn gezin in België.

Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris stelt uitdrukkelijk dat de intentie om te huwen niet automatisch recht geeft op verblijf. Verder stelt hij onder verwijzing naar het administratief verslag vast dat verzoeker samenleeft met zijn toekomstige echtgenote en dat hij verklaart dat hij onder hetzelfde dak verblijft. Eveneens wordt gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad wordt nog gesteld dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Tevens verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing naar rechtspraak van de Raad van State en stelt dat dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens uitdrukkelijk omtrent de aanwezigheid van de kinderen: *“Het bestaan van kinderen geboren op het grondgebied en schoolgaand in België, verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kan de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan de theoretische verwijzing naar het arrest Jeunesse bijtreden maar verzoeker gaat eraan voorbij dat er verscheidene relevante verschillen bestaan tussen zijn situatie en de feiten van de zaak Jeunesse. Verzoeker geeft aan dat zijn partner de Algerijnse nationaliteit en een *“tijdelijk”* verblijfsmachtiging heeft. Bijgevolg zijn de banden van verzoeker met België beduidend minder dan de banden die de betrokkene in de zaak Jeunesse met Nederland had. Bovendien verbleef de betrokken vrouw in de zaak Jeunesse reeds 16 jaar in Nederland, hetgeen niet vergelijkbaar is met het verblijf van verzoeker in België.

Zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing, is verzoeker op de hoogte dat zijn situatie precair is.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht.

Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van zijn gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Zo wordt ook gesteld dat de terugkeer tijdelijk zou zijn, meer bepaald om aldaar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat nergens blijkt wat de concrete impact zou zijn voor zijn gezinsleven.

Waar verzoeker betoogt dat het voor zijn partner onmogelijk is om België te verlaten en dat dit niet van haar kan worden verwacht, blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit wel zo zou zijn. De verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is dan ook niet op

zijn plaats. Verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. Verzoeker verwijst tevens naar de (leeftijd van de) kinderen en zet uiteen dat zij hier opgegroeid en volledig geïntegreerd zijn, evenals naar hun schoolcarrière alhier. Het weze herhaald dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet aangeeft dat de kinderen verzoeker dienen te vergezellen. De Raad merkt hierbij op dat de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten. Evenmin verhindert het legaal verblijf van de partner dat zij en de kinderen verzoeker kunnen opzoeken. Geen van beide kinderen zijn immers reeds schoolplichtig. De redenering van verzoeker dat de kinderen zonder vader zouden moeten opgroeien, is dan ook te kort door de bocht. Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Waar verzoeker nog verwijst naar familiale banden, concretiseert hij voor het overige niet uit welke leden zijn familie zou bestaan, laat staan dat hij de banden aantoont.

Waar verzoeker verwijst naar de sociale en culturele banden en waar hij refereert naar zijn privéleven, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoont. Bovendien kan uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen negen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM worden afgeleid (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nnyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Verzoeker beperkt zich dan ook tot holle beweringen waar hij stelt dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld is van de terugkerende onwil in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris en waar hij meent dat het erop lijkt dat het doel van de gemachtigde van de staatssecretaris erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. Ook de beweringen dat op geen enkel moment rekening zou gehouden zijn met de specifieke omstandigheden en elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreken in de bestreden beslissing, stroken niet met de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog uitgebreid verwijst naar het belang van het kind, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de kinderen en hun schoollopen. Evenwel houdt verweerder ook rekening met en legt hij de nadruk op de illegale situatie van verzoekers verblijf en het feit dat hij zijn gezin heeft gesticht tijdens zijn precaire verblijfssituatie. Bovendien houdt de bestreden beslissing, zoals verweerder stelt, geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin is er sprake van machtsmisbruik.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet

(RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot algemene en hypothetische beweringen.

In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever *“een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

Waar verzoeker verwijst naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er nog op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt machtsmisbruik aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN